

Anselm Grün

Viera

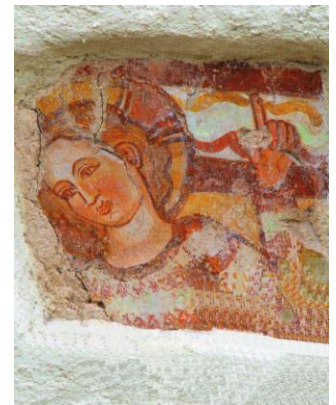
V bežnej hovorovej reči používame slovo viera často v zmysle: „Ja ti verím. Verím tomu, čo hovoríš. Verím, že mi hovoríš pravdu.“ Viera je teda nepochybne jeden zo základných postojov ľudského života. Keby sme si navzájom neverili, bolo by naše spolužitie veľmi ťažké, lebo by ho ovládala nedôvera.

K viere jednoznačne patrí dôvera. Psychológ Erik Erikson uvádza termín *pradôvera*, ktorou je dieťa obdarované od začiatku svojho života vďaka úzkemu kontaktu so svojou matkou. Kto túto dôveru v sebe rozvíja, cíti, že ho svet prijíma. Vníma, že je dobré tu žiť. Svet je preňho dobrý taký, aký je. Kto túto pradôveru nedostal, vstupuje do sveta s nedôverou voči ľuďom, okolnostiam, aj voči budúcnosti. Žije v úzkosti, že sa mu môže všetko v živote zrútiť. Spomínaná pradôvera je základným predpokladom úspešného života.

V pôvodnom zmysle slova má viera vždy niečo spoločné s Bohom. Toto slovo často používame v súvislosti s náboženstvom. Veriaci je ten, kto verí v Boha a stavia na niečom, čo presahuje tento svet. Nežije nenábožensky, či ateisticky, ale je zakotvený v Bohu, ktorého nemôže zhladnúť. Svoju vieru chápe ako protiklad toho, čo možno vidieť, vnímať a uchopiť, často ako protiklad rozumu. Viera však presahuje rozum. Tam, kde naše poznanie končí, ostáva iba viera. Môj patrón svätý Anselm rozpráva o *fides quaerens intellectum* - o viere, ktorá sa snaží o vzhľad. Nechápe ju ako protiklad poznania, naopak, ona robí rozum schopným prichádzať k hlbšiemu poznaniu. Pre svätého Anselma tu niet

rozporu. Čo verím, smiem rozumom skúmať. Témy, ktoré mi predkladá Cirkev, nemusím iba pasívne prijímať. Pri každej dogme sa môžem pýtať so svätým Anselmom: „Čo to znamená v skutočnosti? Ako to mám chápať?“ Ja osobne nemám problém so žiadnou dogmou katolíckej Cirkvi. Keď však o nich uvažujem, vždy sa pýtam sám seba: „Čo sa tým myslí? Aké skúsenosti to zahŕňa? Ako si mám vysvetliť tieto pravdy?“ V detstve som nadobudol pocit nutnosti iba slepo veriť, no svätý Anselm ma od tohto pocitu oslobodil. Nie, ja nemusím slepo veriť, môžem zapájať svoj rozum a pokúšať sa nim preniknúť do všetkého, v čo verím. Prirodzene, pre svätého Anselma ostáva základom rozumového skúmania viera.

Nechcem rozvíjať teológiu viery. Na danú tému existujú dlhé rozpravy, napríklad o viere svätého Pavla, o viere v Starom a Novom zákone, či o jej absencii v dnešnej dobe atď. Obmedzím sa na niektoré aspekty viery, ktoré najviac zodpovedajú zámeru mojej výpovede, totiž, že viera v živote veľmi pomáha. Môj strýko, otec Sturmius Grün, napísal v roku 1950 knihu s titulom *Viera* ako bremeno i vykúpenie. Pokúsil sa v nej dať odpoveď na množstvo otázok, ktoré mu na jeho prednáškach kládli poslucháči. Naša doba však kladie iné otázky ako krátko po 2. svetovej vojne. Jednako, pri mojom pokuse písať o viere cítim sa svojmu strýkovi zaviazaný. Tak, ako on, i ja sa snažím dať odpovede na otázky, ktoré počúvam v súvislosti s témou viery, a ktoré sa významne dotýkajú aj mňa samotného.

Počúvaj, Pane, môj hlas,
keď Ťa volám,
a milosti mi dožič,
vyslyš ma!
Tvoj vlastný príkaz
Ti srdcom pripomínam:
- Hľadajte moju tvár! -
Ja, Hospodine,
hľadám Tvoj svätý obličaj.
Ach, neukry ho predou mnou,
môj Pane,
neodbi v hneve
svojho služobníka!
Veď si mi býval pomocou
- nuž neodhod'
a neopust' ma teraz,
ó Bože mojej spásy.

Keby ma otec
i matka opustili,
Pán sa ma ujme,
nebudem sa báť.
Iba ma, Pane,
vyuč svojej ceste
a veď ma
rovným chodníkom,
nech uvidia to
moji nepriatelia.
Ich zákernosti ma
nevydávajú, Pane,
keď ide oproti mne
svedok falošný
a z jeho skutkov
kričí násilie.

Lebo ja verím,
že v krajine živých
dobrotu Tvoju,
Pane, uvidím.
Pevný buď!
Čakaj na Hospodina
a tvoje srdce nech je
zmužilé.
Buď verný, čakaj na Neho!

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Prvá kniha žalmov. Prebásnil Milan Rúfus*

Kristova Cirkev je našim domovom

Moja generácia navštevovala socialistické školy. Mimo emigrácie inej možnosti nebolo. Z úst niektorých pedagógov sme sa dozvedeli, že Boha niet, vraj zaostali sú tí, čo v neho veria, a tak škodia životu, lebo pokrok je mimo Boha a Cirkvi. Šťastím bolo, že sme mali domov, kde nám všetko vysvetlili a usmernili nás. Aké dôležité je, aby mal človek domov, ktorý mu ponúkne teplo a svetlo správneho videnia a hodnotenia situácie! Evanjelium nám približuje situáciu, keď ľudia svojimi príspevkami naplňali chrámovú pokladnicu. Ak by vtedy existoval menoslov sponzorov chrámu, chudobná vdova by v ňom nefigurovala. Na popredných miestach by sa ocitli boháči. Človek vyznávajúci kritérium kvantity by toto poradie prijal. Ešte šťastie, že je tu aj Ježiš, ktorý predstavuje domov, ktorý nás usmerní. Od neho sa dozvedáme, že poradie má byť opačné. Najväčšiu zásluhu má tá, ktorá vhodila zanedbateľnú sumu, no zároveň obetovala všetko. Boh nám dal týmto svetlo správneho videnia.

Ak zostávame verní viere, Ježiš nás skrze Cirkev usmerní. Ona predstavuje náš domov. Ponúka nám inú interpretáciu javov a situácií, ako by sa na prvý pohľad zdalo. Kristus vybavil Cirkev schopnosťou usmerniť a nasýtiť človeka, aby zmýšľal a konal podľa vôle Boha. V neistote, v kríze, v ťažkostiach a skúškach sa máme vinúť k Ježišovi a jeho Cirkvi. Človek však neraz hľadá riešenia kdekoľvek inde. Pochybné, ba dokonca zhubné teórie, žiaľ, majú prioritu pred pravdou, ktorá je v Kristovi. Človek často blúdi, ale rozhodnúť sa pre názor a učenie Cirkvi sa stáva preňho málo originálnym riešením. Skúma a hľadá niečo iné. Zároveň hľadá iný domov, než aký má pripravený v lone Cirkvi. Cirkev už nie je preňho prioritou, odložil ju ad acta a domnieva sa, že vyrukuje s niečím novým, mimoriadnym, čo zatieni stanovisko Cirkvi.

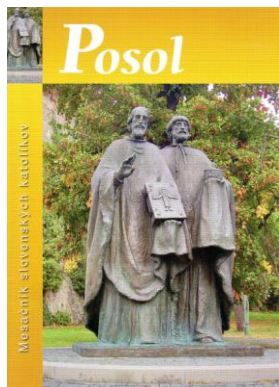
Zoznamovať sa s učením Cirkvi a prehlbovať sa v ňom – to je jeden z predpokladov zdravej a živej viery. Poklad Cirkvi je neporušený, je stále živý. Nebojme sa situácie, keď sa náuka Cirkvi dostáva do protikladu s teóriami sveta. Potrebujeme kresťanov, ktorí sa zasadia za Cirkev a budú ju mať za matku. Stane sa pre nich domovom aj navzdory ľudským zlyhaniam, aby ponúkla istoty, ktoré prinášajú úžitok v perspektíve večnosti.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

**Žiadame
odberateľov „Posla“
aby predplatné
na rok 2013
zaplatili u p. Jozefa Lopoša
alebo
p.Štefana Uhlára
v sakristii,
podľa možnosti čo najskôr!**

Predplatné je 6,60 €

Dušetrasenie

Videl som raz učiteľa, ktorý položil zlému študentovi ruky na plecía, pozrel sa mu do očí, zatriasol ním a povedal: „Tak sa už konečne spamätaj!“

Pri duchovných cvičeniach som zažil u seba i u druhých niečo podobné. Pozreli sme sa do očí sami sebe, svetu i Ježišovi Kristovi, ktorý nám položil ruky na plecía a jemne, s veľkou láskou nami zatriasol. Išlo o istý druh „otrasu“ s epicentrom v duši.

Inými slovami...

*Medzi zemetrasením a dušetrasením
nájdeme aj jeden rozdiel.
Následkom prvého môže byť škaza,
výsledkom druhého obnovenie.*

Max Kašparu „Inými slovami“

Sväté omše v 32.týždni cezročného obdobia (B)

12.XI. pondelok *«Missa tridentina»*

17.00 *Za duše v očistci*

13.XI. utorok

17.00 *Za Ľ Františka Balka, manželku, syna
a starých rodičov*

14.XI. streda

17.00 *Za Ľ Vincenta a Katarínu Ochabových*

15.XI. štvrtok

17.00 *Za Ľ Štefaniu Slezákovú – 1. výročie*

16.XI. piatok

17.00 *Za Ľ Rudolfa a Angelu Hábelových a rodičov*

17.XI. sobota

08.00 *Za Ľ Jozefa a Vincenciu Šimurkových a Miriam*

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

18.XI. 33.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Za Ľ Michala a Teréziu Mrvových a syna
Lektori: Radakovičová J., Pešková E.*

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

12.XI. pondelok **sv. Jozafát, biskup**

13.XI. utorok **sv. Eugen, biskup, sv. Stanislav Kostka**

14.XI. streda **sv. Mikuláš Tavelič, kňaz a mučeník**

15.XI. štvrtok **sv. Albert Veľký, biskup a učiteľ Cirkvi**

16.XI. piatok **sv. Margita Škótska, sv. Gertrúda, panna**

17.XI. sobota **sv. Alžbeta Uhorská (Bratislavská), reholníčka**

Skúšobná otázka

Nič nie je mnohotvárnejšie ako láska.
Werner Bergengruen

Svätý Augustín, ktorého ľudová zbožnosť zobrazuje najčastejšie s planúcim srdcom v ruke, sa odvážil vyriešiť smelé slová: „Miluj! A rob, čo chceš.“ Musíme sa nevyhnutne spýtať, ktorá láska môže dať takéto právo. Ktorá podoba mnohotvárnej lásky chráni takúto slobodu pred omylom a zneužitím?

Svätý Pavol charakterizuje takúto lásku, ktorá sama sebe môže byť príkazom i zákonom, jednoducho: „Nie je sebecká.“

Tým sme získali skúšobnú otázku, ktorou sa musí dať vyskúšať každá podoba mnohotvárnej lásky: „Si sebecký?“ Na tejto otázke sa „láska“, ktorá sa dá stotožniť len s pudom, rýchlo odhalí ako kriklivé sebecko. Kto však hľadá iba seba, nenájde sa. I keby bolo želanie akokoľvek vášnivé, keby sila citu akokoľvek poháňala k tomu druhému, vo všetkom sa môže skrývať len sebeckosť a bezohľadnosť. Tá tlčúca a vriaca vášnivosť krvi nie je sama osebe podozrivá či dokonca odsúdeniahodná. Patrí k ľudskej prirodzenosti. Podľa biblického vyjadrenia nikto nemá v nenávisti svoje telo (Ef 5,29). Avšak tam, kde túži len po „ja, ja, ja“, tam nedáva, a už najmenej seba, teda nie je odovzdanosťou, ale náruživosťou, ktorá si berie a trhá len pre seba, a tým brutálne protirečí onej slobode a dôstojnosti sebaovládania, ktorá odlišuje človeka od iných živých tvorov, radiacich sa len inštinktom.

Iba ten, kto má, môže dávať. Iba ten, kto môže sebou disponovať, je schopný oddať sa. Odovzdanosť predpokladá sebaovládanie.

Široká je škála mnohotvárnej lásky. Jednou z podob lásky je, keď človek hľadá svoje. Lebo to je v najvlastnejšom slova zmysle „prirodzené“. Veď ani z vyznania „milujem“, sa nedá odmyslieť „ja“, ktoré miluje. A práve snaha, aby v *my*, v *ja* a *ty* zjednocujúcom *my*, stále väčšiu váhu získalo *ty*, ukazuje zdokonaľovanie lásky. Tomu sa treba učiť.

Odovzdanosť znamená: *Ja* sa musí zmenšovať, *ty* zväčšovať. Odovzdanosť patrí k podstate lásky. Preto sa jej najvyšší stupeň dosiahne tam, kde sa odhodí akékoľvek zaoberanie sa sebou a hľadá sa len blaho druhého, hoci na úkor vlastného života, podľa Pánových slov: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13) a Friedrich Ruckert to vyjadril slovami: „Tou mierou, akou chceš prijímať, musíš dávať. Keď chceš srdce celé, daj celý život!“

Vždy znovu na štart

Na konci aj toho najdlhšieho života, sme ešte stále len začiatočníci.

Kardinál Newman

Filmová scéna: Ona bola vdova. On šofér nákladného auta. Spoznali sa, keď boli obaja osamelí a hneď sa začal odvíjať ľubostný príbeh.

Toho večera jej chcel darovať srdce z marcipánu, ale nič sa mu nedarilo. Letný večer bol horúci, on zrobený, nervóznym, nešikovným a priveľmi rozrušeným, aby jej mohol vyznať lásku. Jednoducho nenachádzal správne slová. So slzami v očiach povedal: „Pôjdem na chvíľu von a prídem ešte raz dnu a začnem všetko od začiatku.“

Také jednoduché to pravdaže s novým začiatkom vždy nie je. Ale možno je to najdôležitejšie umenie života: Vedieť začínať vždy odznova. Vedieť sa vždy vrátiť na štart.

Koniec dobrý - všetko dobré, to je pravda. No tomu, kto pokazí už štart, nepomôže ani najrýchlejší šprint na konci.

Nijaký omyl by nám ale nemal vziať odvahu. Ak sa nezmenilo miesto, na ktorom sme mali niečo vykonať, určite sa zmenil čas. Čo nebolo možné v minulosti, podarí sa možno v prítomnosti.

Smrť už stála pred dvermi a svätý František Assiský ešte volal svojim bratom: „A teraz, bratia, začnime odznova!“

Iba láska je tvorivá

Veľa dosiahne ten, kto mnoho miluje.

Tomáš Kempenský

Neskoro večer si matka ešte sadne za kuchynský stôl a synovi v diaľke píše list. Hoci je unavená a zrobená, predsa si dá tú námahu a plní biely list riadok za riadkom. List jej diktuje láska. Nebyť lásky, nebol by list vznikol.

Mladý muž zhotovuje po večeroch peknú škatuľku, darček pre svoje dievča k Vianociam. Aj jeho k tomu podnecuje láska. Bez nej by darček nikdy nevznikol.

Ona zas pletie pre neho pulóver. Aj ten vďačí za svoju existenciu láske. Pretože láska je tvorivá.

Tí dvaja sa vezmú a postaví si dom. Ten dom tam predtým nebol. Postavila ho láska.

Manželstvo je požehnané deťmi. Aké zázračné tajomstvo je to, keď z lásky vykvitne nový život! Tieto deti ďakujú za svoj život láske. Lebo láska je tvorivá.

Nie je však aj nenávisť tvorivá? Nevytvára a nevyrába zbrane, ktoré zamerajú smrtonosné strely s absolútnou presnosťou?

V počiatkovej fáze svojho vzniku je dielo nenávisti síce plodom tvorivého postupu, ale tam sa jej tvorivosť aj končí. Lebo toto „dielo“ zdruvujúco zničí všetko, čo vytvorila láska.

List, ktorý napísala láska, zlosť roztrhne. Dom, ktorý postavila láska, zničí nepriateľstvo. Zdravie, nad ktorým starostlivo bdie láska, zraňuje zloba. Život, ktorý splodila a zrodila láska, zabíja nenávisť.

Láska oživuje, nenávisť zabíja. To, čo láska tvorivo vyzdvihla z ničoty k životu, nenávisť ničivo vrhá naspäť do ničoty.

Evanjelista Ján, teológ medzi apoštolmi, keď chce vo svojom prvom liste zhrnúť Božiu podstatu do jediného slova, hovorí: „Boh je láska“ (Jn 4,8).

Pretože Boh je milujúci Boh, je aj tvorivý Boh. Pretože stvoril svet milujúcim slovom „bud“, je láska základným zákonom sveta. A pretože je láska tvorivý princíp, sme aj my ľudia - každý jednotlivec osobne láskou vymyslení, vytúžení, stvorení. Lebo nie my sme sa navrhli, nie my sme sa postavili do tohto času a na toto miesto, nie my sme sa vybavili týmito silami a slabosťami.

Keď sme teda vo svojom bytí a schopnostiach určení láskou, budeme len potom šťastní, len potom sa splní naša životná úloha, keď sa budeme zhodovať s naším najnútornejším bytostným zákonom, s láskou, a tým aj so zmyslom celku sveta, teda s Božím úmyslom.

Aj keď ostávajú harmonické skúsenosti takého šťastia zväčša v skrytosti, tým zjavnejší, dokázateľnejší, viditeľnejší je ich protiklad: nešťastie tých, ktorí sa láske vzpierajú.

Max Rossler „Objav radosť“

Kajajte sa

(Mk 4, 12 - 17.23 - 25)

Obráťte sa! To sú prvé slová, ktoré Kristus nahlas ohlasuje. Obrátenie je aj pre neho, tak ako pre Jána Krstiteľa, prvým písmenom abecedy na ceste do nebeského kráľovstva. Obrátenie radikálne a úplné. Ježišova výzva hneď na začiatku žiada veľmi veľa. No hneď aj veľmi veľa sľubuje.

Výzva na obrátenie, ktoré žiada už Ján Krstiteľ, sa teraz v Ježišovi naplňa. Deje sa to teraz, pretože podľa Božej hodinovej ručičky nastala tá hodina. Prišiel rozhodujúci okamih! Nie je to len čas, ktorý je rozmerom, ale je tu určitý čas, čas milosti. Nemáme už dôvod čakať na iný čas. Božie kráľovstvo je totiž tu! Božie kráľovstvo sa stalo skutočnosťou. V žiadnom prípade tu Kristus nechce povedať, že sa Božie kráľovstvo priblížilo.

Túžba, ktorú zvestovali v národe proroci, sa stala

skutočnosťou. Napriek tomuto očakávaniu sa Židia odvrátili s odmietavým gestom. Ježiš nepoľavoval a stále hlásal obrátenie, to bola jeho odpoveď izraelskému ľudu. Ale v nasledujúcom ohlasovaní Ježiš „prestane“ používať túto výzvu, pretože nedokázala vyjadriť to, pre čo chcel získať svoj národ. Preto Ježiš vyzýva národ aj konkrétnych ľudí, aby ho nasledovali!

Čas so naplnil hlavne v tom, že sa urobil rozhodujúci prielom do satanovej moci. Božia blízkosť bude pre zlého neznesiteľná.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Cieľom nie je stred

Jeden inštruktor bol veľmi dobrým trénerom v streľbe z luku na cieľ. Počas súťaže jeho zvereneц trafil stred trikrát za sebou. Všetci tleskali a gratulovali zverencovi i trénerovi.

Tréner si to nevšimol, preto sa ho zvereneц opýtal:

- Prečo si neceníte blahoželania ľudí? Tréner odpovedal:

- Lebo sa treba naučiť, že cieľom nie je stred... Nesmieš sa zamerať na výsledok, ale na postoj svojho srdca, na to, ako sa správaš.

Albino Luciani – Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Ježiš a Otec

Treba si zachovať a rozvíjať tú hĺbku evanjelia, na ktorú kládol dôraz sám Ježiš. Bez nej stráca zmysel všetok údiv a celá veľkosť viery.

V tejto veci máme čo robiť aj v Cirkvi. Čítanie evanjelia, čo ako horlivé, sa stáva plytkým, ak slovám neponecháme ich závažnosť a ak si nevšimame tú hĺbku, ktorú dáva svojim slovám a činom sám Ježiš. Je to hĺbka trojičného života.

Ježiš sám nás upozornil, v čom má byť jadro našej meditácie nad evanjeliom: „Veru, veru, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca.“ (Jn 5,19)

Ak si toto neuvedomíme, ľahko upadneme do akéhosi zlého psychologizmu. V texte evanjelia budeme odkrývať stavy Ježišovej duše, aby nás to dojalo a aby sme ich mohli nasledovať, ale nič viac. A to je málo. Zvlášť reálne je to pri umučení. Niektoré môže byť dojatý Ježišovým fyzickým a duševným utrpením, veď jeho utrpenie bolo skutočne strašné. Podstata veci je však omnoho hlbšia. Miliómy ľudí prežili priam otrasné utrpenie, a predsa v ňom nenachádzame spásu. Popri všetkej hrôze Osvienčimy dejín nie sú Golgotou. Kríž spoznáme v plnosti ako spásu vtedy, keď spoznáme, že Ježiš, „hoci bol Synom, z toho, čo vytrpel, naučil sa poslušnosti; a keď dosiahol dokonalosť, stal sa pôvodcom večnej spásy pre všetkých“ (Hebr 5, 8-9). Veľkosť utrpenia na kríži má korene v utrpení ešte hlbšom a závratnejšom: Boh sám sa za nás takto obetoval, on až takto miloval svet. Tu ide o neslýchanú lásku Boha!

Zvnútorňovaný život

„A zachovávajú ešte mnoho iných vecí, ktoré prevzali: umývanie čiaš, džbánov, medenic a postelí. Farizeji a zákonníci sa ho opýkali: „Prečo sa tvoji učeníci nedržia obyčaje otcov a jedia chlieb poškrvnými rukami ?“... A hovoril im: „Šikovne viete zrušiť Božie prikázanie, aby ste si zachovali svoje obyčaje.“ (Mk 7, 4-5, 9) A uviedol im príklady o vzťahu k otcovi a matke, o zlých myšlienkach, krivých svedectvách...

Umyť si dnes ruky nie je náboženský úkon, ale úkon

hygieny. Niektorí by si mohli preto myslieť, že tieto slová evanjelia sa ho netýkajú. Neunáhlime sa! Je náš náboženský život naozaj zvnútorňovaný? Je pre nás meditácia naozaj modlitbou? Alebo je pre nás povinnosťou? Patrí spolu s nedeľou naozaj Bohu? A naše vzťahy? Je v nás naozaj všetko preniknuté láskou? Odpovedať si môžeme len ja sám.

Thomas Merton v knihe Hora siedmich stupňov opisuje návštevu, ktorú vykonal v USA vzdelaný Ind Bramachari - veriaci hinduista. V Amerike sa s ním stretli mnohí kresťania, hlavne katolíci. Podľa Mertona Bramachari nebol človek, ktorého by ohromila informácia, napríklad že farebné bloky nejakého kostola stáli štvrt milióna dolárov. Najmenej si vážil excentrické sekty, veľmi nápadné navonok. Keď hovoril, obyčajne nič nikomu neradil. „Ale na jedinú radu, ktorú som od neho počul,“ píše Merton, „tak ľahko nezabudnem. Povedal:

„Kresťania napísali mnoho krásnych mystických kníh. Mali by ste si prečítať Vyznania svätého Augustína a Nasledovanie Krista!“ A Merton dodáva: „Väčšina Američanov nemá potuchy, že takéto knihy existujú.“ Bramachari poznal vec, ktorá by mnohým u nás pripadala ako novinka - že v ich kultúrnom dedičstve je čosi, na čo už dávno zabudli, a on im to pripomenul. Bramachari veľmi vážne opakoval: „Áno, musíte čítať tieto knihy!“ Málokedy vraj hovoril s takým dôrazom. „A to povedal hinduistický mních! Mne, kresťanovi!“ dodáva Merton.

Veľká viera

„Ježiš odtiaľ odišiel a odobral sa do okolia Týru a Sidonu. Tu prišla k nemu istá kanaánska žena z tých končín a kričala:

„Zmiluj sa nado mnou, Pane, Syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch“ ...Jeho učeníci pristúpili k nemu a prosili ho:

„Pošli ju preč, lebo kričí za nami!“ Ale on odvetil: „Ja som poslaný iba k ovciam... z domu Izraela.“ (Mt 15, 21-24) Ani sa k nej vlastne neobrátil, iba k apoštolom: „Som tu pre Izrael!“

Keby to tak Ježiš povedal nám! To by bolo poznámok! Všetci sú rovnakí! Myslia len na seba! Pekná láska a pekné náboženstvo - tak by sme možno šomrali.

Žena cudzinka sa však nedala znechutiť. Ježiš ju nechal. Necítila sa urazená. Neodišla s hnevom. Chcel od nej zrejme ešte čosi viac. Poznal ju a chcel, aby zostúpila až na dno svojich ľudských schopností lásky, dôvery, pokory a viery. A žena osvedčila svoju krajinú dôveru i vieru. Hoci počula slová o deťoch a šteňatách a mohla sa cítiť zahanbená, bez urážky pokračovala vo svojej prosbe a obrátila Ježišove slová na dobré.

Bolo iste odvážne takto skúšať človeka, a nám sa neradí, aby sme to napodobňovali. Ježiš však vedel, že neurobí nič nad silu tejto ženy. Iba chcel, aby pred očami všetkých vydala zo seba to najlepšie, čo je slávu človeka i slávu Boha - svoju nezlomnú vieru v Božiu dobrotivosť.

Ježiš už skúsil, že ľudia vedia od neho prijať dobrodenia a zmiznú bez poďakovania, ako deväť malomocných. Jeho zázrak by možno ani teraz nedosiahol priblíženie k Bohu. Čo by však potom vlastne dosiahol?

No žena vydržala. Vydala zo seba to najlepšie. A Ježiš jej povedal veľké slová: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš!“

Cítite tú radosť? Žena, vydržala si! Veríš! A záver? „A od tej hodiny bola jej dcéra zdravá.“ Dcéra sa uzdravila a matka sa prehlbila vo viere a láske možno na celý život. A učeníci? Tí sa poučili. Zistili, o čo ide Ježišovi, aký je zvrchovaný, ako aj uzdravovaním sleduje ciele Ducha a Otcovu slávu.

A my? Chceme zázraky? Na prvú prosbu? Alebo vieme čakať, dôverovať a vkladáme všetko do Božích rúk?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku